

disse Forhandlinger ser man, at der stadig kredses om Spørgsmaalet om Garanti mod de Tab, Kommunen eventuelt kunde komme til at lide ved, at den derværende Troppstyrke senere blev forflyttet andetsteds hen. Man vilde have Garanti derfor, før man indlod sig paa at bygge saa dyre Kaserer som dem, der paa den Tid forlangtes. Og saa den Gang rejste der for Resten en Deputation til København, til Forsvarsministeren, og der blev givet den en velvillig Modtagelse, og i det hele var der mange Kræfter i Bevægelse i den Sag, ligesom der er nu i Garnisonssagen.

Den Overenskomst, som var forelagt Odense Byraad, paabød Uopsigeligheid fra Kommunens Side, medens Krigsministeriet fik frie Hænder til at hæve Forholdet uden Erstatning. Byraadet vilde ikke gaa ind derpaa, men Krigsbestyrelsen truede saa med at tage Garnisonen fra Byen, hvis man ikke vilde frafalde Kravet om Garanti. Og saa vedtog Byraadet Overenskomsten uden Garantibestemmelsen med 13 Stemmer mod 6. Disse 6, som udgjorde Mindretallet, sendte en meget skrap Erklæring ind til Ministeriet, i hvilken de hævdede Byens Ret til Erstatning ved Garnisonens Forflytning, og man siger blandt andet i denne nu noget gamle Skrivelse, at man ikke har troet at kunne tilraade Kommunen at antage Betingelser, som udelukkende tilsigtede Militæretatens Fordel paa Byens Bekostning, hvad der dog ikke burde være Grundtrækket i Kontrakter, der oprettedes mellem forskellige Autoriteter. Men det blev nu ikke anderledes den Gang. I Firserne bleve saa Forhandlingerne genoptagne i Anledning af yderligere militære Byggeforetagender, og saa lykkedes det, ikke mindst paa Grund af den Opposition, der tidligere var udfoldet, at faa indført i den nye Kontrakt en Sikkerhedsbestemmelse. Man forudsaa nemlig allerede den Gang, hvad der senere vilde ske. Naar man læser Odense Byraads Forhandlinger om denne Sag, træffer man overhovedet paa meget, som har Lighed med Forholdet nu under Garnisonsforhandlingerne. Og navnlig er det karakteristisk at se, hvorledes man allerede den Gang i Byraadet imødesaa en Forflytning eller en Sammendragning af den danske Troppstyrke her paa Sjælland og derfor ønskede at faa den nævnte Garanti. I flere Skrivelser fra den Tid indrømmer Krigsministeriet sin Beredvillighed til at sikre Byen mod Tab, og i den under 14. August 1889 afsluttede Kontrakt hedder det herom følgende i § 17,

som jeg med den højtærede Formands Tilalelse vil oplæse: „Krigsbestyrelsen giver det Tilsagn at ville bestræbe sig for ved Lov eller paa anden Maade at faa Odense bestemt til Garnisonssted for et Fodfolksregiment og et Rytteriregiment. Skulde ved Garnisonsforandringer eller paa Grund af Dispositioner, som ikke ere forudsatte ved den nugældende Hærordning, Dele af de to her omhandlede Kaserneetablissementer komme til at staa ledige i saadant Omfang eller i saa lang Tid, at derved paaføres Kommunen et væsentligt Tab i Indtægt, vil Krigsbestyrelsen interessere sig hos Lovgivningsmagten for, at billig Erstatning for det litte Tab tilstaaes samme.“

Vi mene i Henhold til denne Bestemmelse i vor Kasernekontrakt og i Henhold til de mange Forhandlinger, der ere gaaede forud, nu at have et gyldigt Krav paa Erstatning. Jeg mener, at hvis man vil nægte det, vil det i Virkeligheden være et Brud paa Tro og Love, som Staten ikke kan være bekendt at gøre sig skyldig i overfor en Kommune, og jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), naar han siger, at selv om der ikke var et absolut paaviseligt juridisk Krav, hvad jeg dog er tilbøjelig til at tro, der er, efter at jeg har læst de Forhandlinger, som ere gaaede forud for Ordningen af Garnisonsspørgsmaalet den Gang, maa Statsmagten, Ministeriet og Rigsdagen, lige saavel opfylde moralske som juridiske Forpligtelser. Og jeg skal da i Henhold til det her anførte sige, at man i Virkeligheden derefter med Rette vil kunne lægge adskillige hundrede Tusinde Kroner til den halve Million, jeg nævnedes før, som det foreliggende Projekt til en ny Strafanstalt vil koste mere i Nyborg end i Odense. Og jeg vover da at paastaa, at det er en meget daarlig Økonomi, man praktiserer, hvis man vil vedtage dette Lovforslag.

Fængselsvæsenet er tilfredsstillet ved Odense-Projektet, og Statskassen sparer et meget betydeligt Beløb, som allerede paavist omtrent $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som imidlertid ved Opfyldelsen af denne Garnisonskontrakt kan komme til at blive forøget med mange hundrede Tusinde Kroner. Jeg kan derfor ikke tænke mig, at de ærede Medlemmer her i Folketinget, som ikke mindst i de sidste Dage have talt saa voldsomt, kan man sige, imod det dyre Statsbyggeri — noget, som, det indrømmer jeg, de i flere Henseender have gjort med Rette —, ville kunne indlade sig paa nu at begynde at forvalte Statsmidlerne paa den Maade, som